

NAGANIACZ (2) *sb m*

Wszystkie a jasne.

sg N naganiacz (1). ◇ pl G naganiacz(o)w (1).

Sł stp, Cn brak, Linde bez cytatu.

Ten, który nagania; tu peior. o człowieku zabiegającym o własne korzyści (2) : Aż dziś dziwnych nágániączow nie máż? áby nágnác gdzieby łkąd czo przypásć mogło. RejZwierc 65.

W połączeniu szeregowym (1): [o stanach przelozonych i sprawcach Korony] Poyrzyż dáley/ iáka ípráwiedliwość/ iákie miłofierdzie/ iákie nábywáne/ y iákie sumnienie około niego/ y kto łtoi v drzwi ábo v progu iego/ ábo kto łzepce v vchá iego. Vyrzyż áli pochlebćá/ prokurathor/ nágániącz/ ábo ten któryby vmiał y s kámieniá łyko obłupić. RejZwierc [193].

LW